

Άνοιξη

Πυροβολισμοί και θόρυβοι παντού. Μωρά να κλαίνε, ηλικιωμένοι πεσμένοι στο έδαφος, ένας λόφος από πτώματα. Η Κλειώ έτρεχε να βρει τη μητέρα της. Είχε αρχίσει πλέον να βρέχει. Τα ρούχα είχαν γίνει πια πολύ βαριά για το μικρό της κορμί. Η λάσπη σταματούσε τα μικρά της ποδαράκια, που πάλευαν να τρέξουν πιο γρήγορα. Παρόλα αυτά συνέχισε να τρέχει ανάμεσα στις κραυγές και τα πλήθη και φώναζε. “Μαμά βοήθεια.”, “Μαμά, αγρούμαι¹”.

Ξαφνικά βρέθηκε αντίκρου της ένας στρατιώτης.

Ήταν ντυμένος στα μαύρα και είχε κόκκινα μανίκια. Βέβαια η μικρή δεν μπορούσε να καταλάβει αν το κόκκινο αυτό ήταν βελούδο ή αίμα.

Στόχευσε το όπλο του προς το μέρος της.

Αυτή τρόμαξε. Κράτησε τα μάτια της σφιχτά, όσο πιο σφιχτά μπορούσε.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας θόρυβος δυνατός, πιο δυνατός από οτιδήποτε άλλο είχε ξανακούσει στη ζωή της.

Η βροχή σταμάτησε.

Φοβισμένη να ανοίξει τα μάτια της, λύγισε τα πόδια της και γονάτισε στο χώμα.

Ήταν στεγνό.

Σιγά σιγά άνοιξε τα βλέφαρά της και αντίκρισε πράσινο.

Γρασίδι φρέσκο, μυρωδάτο και ζωντανό απλώνονταν σαν ένα μικρό λιβάδι στο χωριό της.

Γύρω της άνοιξη, το αεράκι κρύο στο βρεγμένο της δέρμα.

Όλα ήταν πάλι όπως πριν,

Παιδιά έτρεχαν πίσω από ένα γατί γκριζωπό, φαγητά ψηνόntonουσαν για να φάει όλο το χωριό, χωριάτες έπλεναν τα ρούχα τους, άλλοι τα άπλωναν και άλλοι δίπλωναν τα προηγούμενα. Μα υπήρχε απόλυτη ησυχία.

Η Κλειώ σηκώθηκε όρθια, σκούπισε τη λάσπη από τα γόνατά της και ξεκίνησε να περπατάει. Είχε ξεχάσει πια τι έψαχνε να βρει, αλλά δεν την ενδιέφερε και πολύ. Είχε καιρό να νιώσει τέτοια ειρήνη η ψυχή της. Ηρέμησε.

Κοίταξε γύρω της τα πεύκα και χάζευε τα φύλλα που κινούνταν ανέμελα με το απαλό φύσημα του ανέμου.

¹ Αγρούμαι = Φοβάμαι

Τι ωραία που ήταν η άνοιξη! Είχε ξεχάσει ότι ήταν η αγαπημένη της εποχή. Για μια στιγμή κιόλας την είχε μισήσει. Μα ούτε που θυμόταν γιατί.

Η κοιλιά της άρχισε να παραπονιέται. Ένωθε σαν να μην είχε φάει για μέρες. Εκείνη τη στιγμή δεν της είχε περάσει καν από το μυαλό. Ακολούθησε τις μυρωδιές. Είδε πιο πέρα μια γυναίκα γνώριμη, ξαδέρφη της θείας ενός φίλου κοντινού, να ζυμώνει ωτία, το αγαπημένο της πρωινό, αλλά ήξερε πως δε θα επαρκούσαν. Προχώρησε λουπόν περνώντας από ένα σπίτι. Έβλεπε μέσα να τρώνε ψωμιά και τυριά και μαντί. Της έτρεχαν τα σάλια. Το σώμα της προχώρησε πριν να το σκεφτεί το μυαλό και, εκεί που ήταν έτοιμη να χτυπήσει την πόρτα και να παρακαλέσει για έστω μια μπουκιά, κάτι τη σταμάτησε. Γύρισε το κεφάλι και είδε τον θείο της να τη φωνάζει και να της δείχνει με τα χέρια να έρθει προς αυτόν. Δεν τον άκουγε όμως καθόλου. Το στόμα του ανοιγόκλεινε μα δεν έβγαине μιλιιά. Ήταν πολύ αγαπητός στην Κλειώ ο θείος αυτός. Τον είχε σαν δεύτερο πατέρα. Ήταν χαμογελαστός και είχε τα χέρια του ανοιχτά, έτοιμα να την αγκαλιάσουν. Μόλις πλησίασε όμως και πήδηξε στην αγκαλιά του, σαν να χάθηκε. Έπεσε και σκόνταψε. Γύρισε πίσω της. Κοίταξε, μα είχε πια εξαφανιστεί. Μπροστά της τώρα βρίσκονταν η γυναίκα του και τα δυο παιδιά του, θεία και ξαδέρφια της μικρής. Τρομαγμένη πήγε να τους πιάσει πριν εξαφανιστούν και αυτοί, αλλά ευτυχώς ήταν πράγματι εκεί γι' αυτήν. Κάτι προσπάθησε να της πει ο μικρός, αλλά κι αυτός σαν να μην είχε φωνή. Δεν ακουγόταν! Η θεία της της έπιασε τον ώμο για να γυρίσει και πήρε το χέρι της στο δικό της. Έβγαλε από την ποδιά πέντε μικρά κουκουβάκια² που μάζεψε νωρίτερα και της τα έδωσε να τα φάει. Τα ξαδέρφια της έκλαιγαν μα δεν καταλάβαινε η Κλειώ γιατί. Υπέθεσε ότι ήταν από χαρά, μιας και η ίδια ένιωθε πανευτυχής. Ευχόταν πάντα το ίδιο και στους άλλους. Δεν της πέρασε από το μυαλό να τα καθησυχάσει και σηκώθηκε να φύγει.

Η Κλειώ ήταν αρκετά σίγουρη πως η θεία της της τα έδωσε για να τα πάει σπίτι στους γονείς της, να τα μαγειρέψουν. Ήταν όμως τόσο μα τόσο πεινασμένη, που δεν άντεχε να φτάσει ως εκεί. Τα είχε κιόλας εξαφανίσει. Ένωθε και πάλι ζωντανή, πιο ζωντανή από ποτέ, καθώς έτρεχε στον δρόμο ανέμελα, χωρίς να την κυνηγά κανείς ή να κυνηγάει αυτή κανέναν. Τα λουλούδια ήταν πανέμορφα εκείνη την εποχή. Τα αγαπημένα της ήταν τα αντριανά. Ο αδερφός της της έμαθε πως τα λένε πολλοί

² Κουκουβάκια = μανιτάρια

«σκυλάκια», γιατί, έτσι όπως ανοιγόκλειναν τα πέταλά τους, θύμιζαν στόματα από μικρά κουτάβια, που και για αυτά είχε μεγάλη αγάπη. Ήταν μόλις εννέα ετών και είχε ζητήσει από τον πατέρα της, όταν κλείσει τα δέκα και γίνει πλέον μεγάλο κορίτσι, να τον βοηθήσει να χτίσει μια στέγη για τα ζώα που βρέχονταν τους κρύους μήνες. Ξυλουργός ο ίδιος, της το υποσχέθηκε και από τότε μετρούσε αντίστροφα τις μέρες. Πρέπει να είχε φτάσει στις μονάδες, αλλά ένωθε μπερδεμένη και δεν της ερχόντουσαν τα νούμερα στο μυαλό. Προσπάθησε πάλι να θυμηθεί πώς κατέληξε εκεί, τι έψαχνε και πού ήθελε να πάει. Λίγο όμως την απασχόλησε, γιατί ένωθε χαρούμενη. Ζούσε στον Πόντο με την οικογένειά της. Πήγαινε καλά η χρονιά γι' αυτούς αλλά και για τη μικρή που έκανε πλέον την πρώτη της φίλη. Ένα κορίτσι δύο χρόνια μεγαλύτερό της, που το θαύμαζε πολύ. Ντυνόταν πάντα με την πιο όμορφη ζιτούνα³, κοσμήματα εντυπωσιακά που της δόθηκαν από τις γιαγιάδες, βραχάλια χρυσά, πεντόλιρα⁴ βαριά. Μέχρι και τα μαλλοδέματά⁵ της έκαναν την Κλειώ να τη χαζεύει με τον πιο αγνό θαυμασμό. Μια φορά μάλιστα της είχε χαρίσει ένα βραχιολάκι μικρό χειροποίητο. Το φορούσε ακόμα στο χέρι της.

Θα πήγαιναν το καλοκαίρι στην Ελλάδα, της είχε πει ο μπαμπάς της. Να δουν τους συγγενείς τους, να μάθει και αυτή τις ρίζες τους. Ήτανε τόσο ενθουσιασμένη, που δεν κοιμήθηκε το βράδυ, όταν της το ανακοίνωσε. Δεν είχε ξαναφύγει άλλωστε έξω από το χωριό.

Αυτά σκεφτόταν, καθώς συνέχισε να περπατά μοναχή πλέον στην ακρογιαλιά. Έφτασε πλέον την άκρη του χωριού, εκεί που η γη συναντά τη θάλασσα και το χώμα γίνεται πια άμμος. Ακούμπησε με το χέρι της τα κύματα και περίμενε. Δεν ήξερε τι περίμενε, ούτε και πόσος χρόνος πέρασε που στεκόταν εκεί, ώσπου άρχισε και ο ήλιος να δύει. Πίσω της έβλεπε στο βάθος τους ανθρώπους να γυρνάνε στα σπίτια τους και να βάζουν τα παιδιά για ύπνο. Και αυτή περίμενε. Παρέα της είχε τις καλύτερές της αναμνήσεις.

Όσπου ξαφνικά, εκεί που αφηρημένη χάζευε ένα κοχύλι κάτω απ' τα πόδια της, είδε με την άκρη των ματιών της μια φιγούρα.

Θυμήθηκε επιτέλους αυτό που έψαχνε.

³ Ζιτούνα = φορεσιά

⁴ Πεντόλιρα = τύπος κολιέ

⁵ Μαλλοδέματα = Διακοσμητικά μαλλιών

Αντίκρι της η μητέρα της, με ένα χαμόγελο απαλό, την κοιτούσε. Δεν της μίλησε αλλά από τα μάτια της κατάλαβε πως ανησυχούσε γι' αυτήν. Η Κλειώ της είπε να μη στεναχωριέται, πως είναι καλά, είναι χαρούμενη τώρα και δε φοβάται άλλο.

Τότε άκουσε έναν ήχο.

Ήταν τόσο αδύναμος, που οι περισσότεροι θα τον έχαναν, αλλά ύστερα από τόση ώρα σιωπής για την Κλειώ ακούστηκε σαν βροντή.

Ήταν μια σταγόνα που χτύπησε το έδαφος.

Μια πηκτή, ζεστή σταγόνα νερού.

Άλλη μία.

Άλλες δύο.

Άλλες τρεις.

Και ξαφνικά έβρεχε.

Μόνο που μαζί με την βροχή έβρεχε και αίμα.

Μπροστά από την Κλειώ δε βρισκόταν η μαμά της αλλά ο Τούρκος στρατιώτης.

Δεν πρόλαβε να της πει αντίο.

Είχε σκοτώσει ο ίδιος πολλούς που αγαπούσε η μικρή και αφάνισε τα ονόματά τους.

Πλέον κανείς εκτός από αυτήν δεν είχε απομείνει για να τους θυμάται.

Η Κλειώ τον κοίταξε λυπημένα.

Αυτός της έριξε ένα βλέμμα άψυχο και έστρεψε το όπλο του αλλού.

Το κακό όμως είχε ήδη γίνει.

Και κατάλαβε πως άνοιξη υπήρχε μόνο μέσα στη ζεστή, μικρή της καρδιά που πλέον είχε μείνει μισή από μια χρυσή σφαίρα που την τρύπησε.